

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudkyň JUDr. Jitky Hroudové a JUDr. Evy Rybářové v právní věci žalobce: **KLARIANDR COMPANY s r.o.** se sídlem Chudenická 1059/30, Praha 10 – Hostivař, zastoupen JUDr. Janem Peterem, advokátem se sídlem Masarykovo náměstí 225, 256 01 Benešov, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel** se sídlem Budějovická 7, Praha 4 v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2014 čj: 13562/2014-900000-304.5, sp.zn.27910024/4765/2012-11

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 12.3.2014 čj: 13562/2014-900000-304.5, sp.zn.27910024/4765/2012-11, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 24.7.2013 čj: 109491/2013-510000-31-R, kterým byla vyměřena žalobci spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období listopad roku 2012 ve výši 1.523.872 Kč a uložena pokuta za opožděné tvrzení daně ve výši 76.192 Kč. Žalobce v podané žalobě namítl, že platebním výměrem ze dne 24.7.2013

byla daň vyměřena s odkazem na rozhodnutí celního úřadu ze dne 4.6.2013 čj: 70221/2013-510000-31 o registraci žalobce jako plátce spotřební daně z tabákových výrobků,. Celní úřad tak učinil přesto, že rozhodnutí ze dne 4.6.2013 nebylo dosud v právní moci, protože nebylo rozhodnuto o odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí. V žalobou napadeném rozhodnutí se pak žalovaný odmítl zabývat námitkou žalobce, uvedenou v odvolání a spočívající v tom, že žalobce není registrovaným plátcem daně a vzhledem k tomu, že nebyl ani dopravcem, nemůže být plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Žalobce poukázal na to, že zákon o spotřebních daních pojem „dopravce“ blíže nedefinuje, dle názoru žalobce nemůže být za dopravce považován vždy pouze vlastník vozidla. Od samého počátku žalobce tvrdí, že vozidlo zapůjčil panu J. R., bytem Ch., žalobce sám prostřednictvím svých zaměstnanců dopravu zadržených cigaret neprováděl, nemůže být označen za dopravce se všemi důsledky vyplývajících pro takový subjekt ze zákona o spotřebních daních. Podle výkladu pojmu dopravce, který zvolil žalovaný, byly dopravcem veškeré leasingové společnosti, které jsou vlastníky vozidel, které ovládá jiná osoba. Takovýto výklad pojmu je dle názoru žalobce nepřijatelný. Orgánům činným v trestním řízení a údajně i celním orgánům je známa skutečnost, že pan Ř. se dopouští trestné činnosti na úseku daní, přesto tuto daň po jmenovaném nepožadoval. Protože žalobce není plátcem spotřební daně, navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí soud zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit mu náklady řízení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že námitkou o neexistenci registrace žalobce jako plátce spotřební daně se zabýval v odst. 6 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde učinil závěr o tom, že otázka registrace k dani není podstatná, neboť není podmínkou vzniku daňové povinnosti osobě odvolatele podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl dopravcem a proto nemůže být plátcem spotřební daně, žalovaný uvedl, že bylo spolehlivě prokázáno, že dne 8.11.2012 bylo automobilem VW Crafter, registrační značky 9A58431 dopravováno 712.000 ks neoznačených cigaret, které jsou předmětem spotřební daně. Vlastníkem uvedeného dopravního prostředku, který byl odstaven poté, co neznámý řidič neuposlechl výzvy k zastavení a před pracovníky celní správy utekl, je žalobce, který neprokázal svá tvrzení o zapůjčení vozidla jiné, existující osobě. Žalobce jako vlastník dotčeného dopravního prostředku neprokázal, že vozidlo bylo řádně zapůjčeno či pronajato a dáno do užívání jiné konkrétní existující osobě, která by k dopravovaným vybraným výrobkům měla přímý, výhradní či bližší vztah, než odvolatel jako vlastník vozidla, ve kterém byly vybrané výrobky bez průkazu zdanění umístěny a dopravovány, resp. po zastavení a odstavení vozidla skladovány. Tvrzení o tom, že dopravní prostředek byl zapůjčen jiné osobě, žalobce žádným věrohodným a průkazným způsobem nedoložil, nebyl schopen poskytnout ani takové základní informace, na jejichž základě by celní orgány mohly zjistit, zda takováto osoba existuje. Jestliže daňový subjekt neprokáže či není schopen prokázat jím tvrzené skutečnosti, k jejichž prokázání byl povinen nebo vyzván, nelze obecným tvrzením, že není plátcem daně přenést důkazní břemeno na správce daně. Jedinou osobou, která podle zjištěných skutečností má nejbližší vztah k dopravnímu prostředku a v něm umístěným vybraným výrobkům, je osoba žalobce. Žalovaný neshledává námitky žalobce důvodnými, proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán, podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), rozhodl soud bez nařízení jednání, když žalobce s takovýmto postupem vyslovil souhlas, žalovaný

k výzvě soudu nevyjádřil výslovný nesouhlas, má se tedy za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 14.2.2013 Generální ředitelství cel, expozitura Karlovy Vary dalo Celnímu úřadu pro hl. m. Praha podnět k zahájení daňového řízení, ve kterém uvedlo, že dne 8.11.2012 byly pověřeným celním orgánem zahájeny úkony trestního řízení k prověření, zda došlo ke spáchání přečinu porušení předpisů o nálepkách a jiných předmětech k označení zboží podle § 244 odst. 1 trestního zákona. Správní orgán konstatoval, že uvedeného dne se na komunikaci R6 na 142,5 km ve směru na Cheb pohybovalo vozidlo VW Crafter, RZ: 9A58431, jehož řidič v okamžiku zahájení kontroly nerespektoval výzvy celních orgánů, s dodávkovým vozidlem ujel, po chvíli zastavil, řidič vystoupil, vozidlo uzamkl a celní hlídce utekl. Ve vozidle bylo zjištěno 712.000 ks cigaret, z nichž 512.000 ks bylo bez tabákových nálepek, 200.000 ks s tabákovými nálepkami Moldávie. Uvedené cigarety byly přepravovány i dopraveny na území ČR nelegálně. Bylo zjištěno, že předmětné dodávkové vozidlo je registrováno na společnost KLARIANDR COMPANY s r.o., tedy žalobce.

Ze spisu dále vyplývá, že dne 9.11.2012 bylo Generálním ředitelstvím cel provedeno místní šetření v obci Chocerady za účelem zjištění majitele dodávkového vozidla VW Crafter registrační značky 9A58431. Jednatelka společnosti KLARIANDR COMPANY s r.o. paní L. Z. potvrdila, že předmětné vozidlo patří jejich společnosti. Uvedla, že 6.11.2012 na základě telefonické prosby o zapůjčení vozidla od své známé T. R. bylo vozidlo zapůjčeno. Přítel jednatelky pak sdělil, že telefonní číslo, z něhož byla žádost o zapůjčení auta telefonována, patří panu J. R. s tím, že manželé R. bydlí v Ch. v objektu bývané sběrný Kovošrotu bez čísla popisného. Bylo konstatováno, že v době šetření nebyl na této adrese nikdo zjištěn (úřední záznam ze dne 9.11.2012 čj: 46851/2012-900000-311).

Dne 9.11.2012 byl sepsán úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 1 trestního řádu sp. zn. GR- 9311/TS-53/2012, čj: 46793-6/2012-900000-311, a to s jednatelem společnosti KLARIANDR COMPANY s r.o. A. Z., který uvedl, že dne 8.11.2012 ráno mu telefonoval známý, jestli by nemohl jeho kamarádovi, jmenoval se asi M., asi Ukrajinec, půjčit auto. Auto mu půjčil a dál ho neviděl. Až teprve dnes byl vyrozuměn o tom, že auto bylo zastaveno a řidič utekl s tím, že si má pro auto dojet. K dotazům pak uvedl, že auto půjčoval kamarádovi, který se jmenuje J., zná ho z Ch., chodil nakupovat do jeho krámu. Myslí si, že bydlí v Ch., neví přesně kde. Osobu jménem M., který si vůz půjčil, nezná. Za jakým účelem došlo k půjčení vozu, neví, vozidlo půjčil na smluvní dohodu, bez úhrady, učinil tak z kamarádství.

Ve spise je založeno odborné vyjádření ze dne 17.12.2012, z něhož vyplývá, že pokud by daňová povinnost vznikla ke dni 8.11.2012, činila by spotřební daň z tabákových výrobků částku 1.523.872 Kč.

Dopisem ze dne 25.4.2013 byla žalobci sdělena výše spotřební daně. Výzvou ze dne 25.4.2013 byl žalobce vyzván k podání daňového tvrzení ke spotřební dani, na kterou poté, kdy nahlédl do spisu, (protokol ze dne 29.5.2013), zástupce žalobce sdělil, že společnost není plátcem spotřební daně, nelze na ni vztáhnout žádné ustanovení § 4 zákona o spotřebních daních, nebude proto daňové tvrzení podávat. Společnost zabavené cigarety nepřepravovala, je pouze vlastníkem vozidla, které bylo zapůjčeno jinému subjektu.

Rozhodnutím Celního úřadu pro hl.m.Prahu ze dne 4.6.2013 čj: 70221/2013-510000-31 bylo rozhodnuto o registraci žalobce k dani z tabákových výrobků.

Dne 24.7.2013 byl Celním úřadem pro hl.m.Prahu vydán platební výměr č. 109491/2013-510000-31-R, kterým byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období listopad roku 2012 ve výši 1.523.872 Kč a pokuta za opožděné tvrzení daně ve výši 76.192 Kč. V odůvodnění bylo konstatováno, že hlídkou Celního ředitelství Plzeň byla dne 8.11.2012 provedena silniční kontrola dodávkového vozidla VW Crafter RZ 9A58431. V okamžiku zahájení kontroly řidič dodávkového vozidla nerespektoval výzvy celních orgánů k zastavení, s vozidlem ujel, následně vystoupil, vozidlo uzamkl a celní hlídce utekl. Šetřením bylo zjištěno, že ve vozidle se nachází 712.000 ks cigaret bez platných tabákových nálepek, dále bylo zjištěno, že vlastníkem předmětného automobilu je společnost KLARIANDR COMPANY s r.o. Dále bylo konstatováno, že došlo k opožděnému tvrzení daně, proto byla uložena pokuta.

Proti uvedenému platebnímu výměru podal žalobce odvolání, ve kterém namítal to, co namítal následně v podané žalobě, totiž skutečnost, že rozhodnutí ze dne 4.6.2013, kterým byla společnost registrována jako daňový subjekt, není pravomocné, protože proti tomuto rozhodnutí bylo podáno odvolání, které má odkladný účinek. Dále namítal, že společnost není dopravcem, vozidlo bylo zapůjčeno J. Ř., bytem Ch. Společnost nezajišťovala osobami v pracovním poměru přepravu zadržených výrobků, nelze ji proto označit za dopravce.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný správní orgán žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12.3.2014 tak, že odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že podle § 20 odst. 1 daňového řádu je daňovým subjektem osoba, kterou za daňový subjekt označuje zákon, jakož i osoba, kterou zákon označuje jako poplatníka nebo jako plátce daně. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních vyplývá, že odvolatel zjištěním dopravy většího množství vybraných výrobků bez prokázání jejich zdanění se stal plátcem daně ex lege. Samotná neexistence pravomocného rozhodnutí o registraci nemá vliv na označení osoby jako plátce daně ani na vznik povinnosti daň přiznat a zaplatit. Dále poukázal na to, že jedinou zjištěnou osobou, která v inkriminovanou dobu mohla oprávněně zmíněné vozidlo užívat a tudíž i nakládat se zjištěnými neoznačenými cigaretami, byla osoba odvolatele. Tvrzení, že došlo k zapůjčení třetí osobě, nebylo žádným způsobem doloženo, z důvodu nedostatečných a vágních informací nebylo možno existenci osoby, které měl být vůz údajně zapůjčen, zjistit. Ani v podaném odvolání tato osoba není dostatečně identifikována. Důkazní břemeno tvrzení, že vlastník předal movitou věc k užívání jiné osobě, a které, stíhá odvolatele. Odvolatel toto důkazní břemeno neunesl, když opakovaně zůstal u pouhého tvrzení o údajném zapůjčení vozidla osobě, kterou navíc, jak sám tvrdí, vlastně nezná a nemá informaci ani o jejím místě bydliště, aktuálním telefonním spojení či jiném způsobu, jak tuto údajnou osobu zjistit a kontaktovat. Doprava předmětných cigaret byla realizována vozidlem, jehož jediným prokazatelným vlastníkem a oprávněným uživatelem a tudíž tím, kdo měl vztah k tabákovým výrobkům v tomto vozidle ukrytým minimálně formou detence, je osoba odvolatele. Z uvedených důvodů se odvolatel stal plátcem daně a vznikla mu povinnost daň přiznat a zaplatit.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje žaloba.

Žalobce v podané žalobě namítal, že platební výměr, kterým celní úřad vyměřil žalobci základ daně a spotřební daň, byl vydán v době, kdy nebylo dosud pravomocné

rozhodnutí ze dne 4.6.2013 o registraci žalobce jako plátce spotřební daně. Tuto námitku neshledal soud důvodnou. Ani ze zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „daňový řád“) ani ze zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o spotřebních daních“) nevyplývá, že by plátcem spotřební daně byl pouze subjekt, který je jako plátce této daně pravomocně registrován. Podle § 20 odst. 1 daňového řádu je daňovým subjektem osoba, kterou za daňový subjekt označuje zákon a osoba, kterou zákon označuje jako poplatníka nebo jako plátce daně. Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem spotřební daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, při splnění podmínek v tomto ustanovení uvedených. To znamená, že právnická či fyzická osoba je plátcem spotřební daně v případě, kdy jsou splněny zákonem stanovené podmínky přímo ze zákona, ex lege. To znamená, že při zjištění, že určitý subjekt splňuje podmínky, které zákon stanoví pro to, aby mohl být považován za plátce daně, stává se tento subjekt plátcem daně ze zákona, tedy bez povinnosti registrace. Aniž by byl registrován k určité dani, lze s takovým subjektem vést daňové řízení (shodně viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19.3.2008 čj: 9 Afs 137/2007-59, dostupný na www.nssoud.cz).

Žalobce v souvislosti s registrací jako plátce daně namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí námitkou, uvedenou v odvolání o tom, že žalobce není registrovaným plátcem daně a proto mu nemůže být daň vyměřena, nezabýval. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že žalovaný konstatoval, že samotná registrace u správce daně není podmínkou pro označení osoby za daňový subjekt, poukázal na ustanovení § 20 odst. 1 daňového řádu se závěrem, že žalobce proto, že jsou ve vztahu k němu splněny podmínky uvedené v § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních se stal plátcem daně ex lege.

Žalobce dále namítal, že nemůže být považován za dopravce, protože byl pouze vlastníkem předmětného vozidla. Od počátku žalobce tvrdí, že vozidlo půjčil J. R. bytem Ch., žalobce sám prostřednictvím svých zaměstnanců dopravu zadržených cigaret neprováděl, nemůže být označen za dopravce. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je plátcem spotřební daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně; za daň společně a nerozdílně odpovídá také právnická nebo fyzická osoba, která se na uvedeném skladování nebo dopravě podílela.

V daném případě je „spornou“ otázkou to, zda žalobce lze považovat za plátce spotřební daně z titulu toho, že dopravoval vybrané výrobky, když splnění dalších podmínek zpochybňováno není.

Z výše uvedeného znění ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákon o spotřebních daních je zřejmé, že zákon nepoužívá pojem „doprovce“, nýbrž pojem „dopravuje“. Ani tento pojem však zákon o spotřebních daních nedefinuje. Při použití jazykového výkladu uvedeného pojmu je zřejmé, že jde o činnost, která spočívá v přemísťování věcí z jednoho místa na druhé, a lze předpokládat, že subjekt, který zboží (věci) dopravuje, uvedené zboží naloží, popř. nechá naložit, příslušným dopravním prostředkem dopraví na místo určení způsobem, který by měl zabránit poškození či znehodnocení dopravovaných věcí. Je zřejmé, že za osobu,

kteřá dopravuje vybrané výrobky nelze považovat vždy vlastníka dopravního prostředku. Při výkladu uvedeného pojmu je však nutno dbát i o výklad teleologický, tedy je nutno posoudit, co je smyslem a účelem ustanovení § 4 odst. 1, kterým je určen plátcce spotřební daně. Z ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je zřejmé, že (při splnění dalších podmínek) se ze zákona stává plátcem daně právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky. Je tedy zřejmé, že plátcem daně je ten, kdo skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, není tedy povinností příslušných správních orgánů zjišťovat, kdo je vlastníkem skladovaných či dopravovaných vybraných výrobků. Tato úprava koresponduje veřejnému zájmu na tom, aby bylo v maximální míře zajištěno vybrání spotřebních daní, proto je povinným subjektem, tedy plátcem daně, stanoven ten subjekt, který skladuje či dopravuje vybrané výrobky, tedy vybrané výrobky fakticky drží.

Soud má za to, že při výkladu pojmu „dopravuje“ lze vycházet z již ustálené judikatury zákona o spotřebních daních ve vztahu k pojmu „skladuje“, neboť tato judikatura respektuje právě smysl a cíl právní úpravy provedené zákonem o spotřebních daních.

Z judikatury vyplývá, že pro závěr o tom, zda konkrétní osoba skladuje vybrané výrobky, je rozhodná skutečnost, že bylo zjištěno, že určitá osoba má vybrané výrobky ve své faktické držbě, v detenci. V rozsudku ze dne 26.2.2009 čj: 7 Afs 69/2007-81 Nejvyšší správní soud uzavřel, že pro závěr o tom, zda konkrétní osoba „skladuje“ není nutné, aby o existenci výrobku věděla či je měla v úmyslu uchovávat a zajišťovat před zničením, zcizením či znehodnocením, tedy kvalifikovaně skladovat, za účastníka správního řízení může být považován ten, kdo má vybrané výrobky ve své detenci. Za skladovatele ve smyslu zákona o spotřebních daních může být považován i ten, kdo má vybrané výrobky pouze v detenci, a to zejména tehdy, není-li zjištěna osoba, která by zboží skladovala kvalifikovaným způsobem. Detence je obdobná držbě, držba však v sobě zahrnuje dva prvky. Jednak je to vůle držitele nakládat s věcí jako s věcí vlastní (subjektivní prvek), jednak je to faktické ovládání věci, tedy faktické panství nad věcí (objektivní prvek). Detenční právo vykonává osoba, která stejně jako držitel vykonává faktické panství nad věcí, avšak nakládá s věcí jako s věcí cizí. U detence je tedy dáno faktické ovládání věci, nikoliv vůle nakládat s věcí jako s vlastní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.4.2009 čj: 9 Afs 59/2008-80). Detence naplňuje faktickou, objektivní, složku držby, znamená to, že určitý subjekt má věc ve své moci, fakticky jí ovládá, avšak nakládá s ní jako s věcí cizí.

Zcela shodný smysl a cíl má zákon o spotřebních daních ve vztahu k osobám, které dopravují vybrané výrobky. Není žádný rozumný důvod pro to, aby výklad pojmu „dopravuje“ byl vykládán zcela odlišně od pojmu, používaného ve stejném ustanovení pro činnost, která je dopravou a ne skladováním. Pro obě tyto činnosti je rozhodující to, že skladovatel či dopravce musí zboží převzít, řádně o ně pečovat a případně je předat tomu, kdo si skladování či dopravu objednal. Soud má za to, že pro posouzení otázky, zda lze žalobce považovat za osobu, která dopravovala vybrané výrobky, je podstatná otázka detence tabákových výrobků, které byly nalezeny v jeho vozidle.

Ze shora uvedeného skutkového stavu je zřejmé, že v dodávkovém vozidle značky VW Crafter, RZ 9A58431, bylo převáženo 712.000 ks cigaret, které nebyly označeny řádnými tabákovými nálepkami. Tato skutečnost není žádným způsobem zpochybňována. Stejně tak není zpochybňována skutečnost, že řidič uvedeného dodávkového vozidla nerespektoval výzvu celních orgánů, s dodávkovým vozem ujel a následně celní hlídce utekl. Na místě zastavení zanechal uvedené vozidlo, které před útekem uzamkl. Ve vozidle byly

posléze nalezeny cigarety, které nebyly opatřeny řádným kolkem. Je nesporné, že předmětné vozidlo je ve vlastnictví žalobce.

Z uvedeného skutkového stavu je zřejmé, že subjektem, který mohl uvedené tabákové výrobky dopravovat ve smyslu faktické detence vozidla a výrobků v něm naložených, musel být subjekt, který disponoval klíči od dodávkového vozidla, neboť k tomu, aby realizoval jízdu, následně vystoupil a vozidlo uzamkl, musel mít klíče ve své dispozici. Je zřejmé, že jedním z těchto subjektů byl žalobce jako vlastník dodávkového vozidla (z úředního záznamu ze dne 9.11.2012 o podání vysvětlení je zřejmé, že A. Z. potvrdil převzetí svého vozidla bez poškození s veškerými doklady k vozidlu, pro převzetí tedy musel mít k dispozici klíče, aby uzamčené vozidlo odemkl) a druhým neznámý řidič, který utekl před celní hlídkou.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že při místním šetření dne 9.11.2012 jednatelka žalobce L. Z. uvedla, že vozidlo bylo zapůjčeno dne 6.11.2012 kolem 18 hodiny na základě telefonické prosby od její známé paní T. R. Přítel jmenované pak uvedl, že manželé R. bydlí v Ch. v objektu bývalé sběrný Kovošrotu bez č. popisného. Současně bylo konstatováno, že na této adrese nebyl v době šetření nikdo k zastížení, telefonní číslo bylo nedostupné (úřední záznam ze dne 9.11.2012 čj: 46851/2012-900000-311).

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že k věci vypovídal A. Z., jednatel žalobce, který při podání vysvětlení dne 9.11.2012 uvedl, že ve čtvrtek 8.11.2012 ráno mu telefonoval známý, jestli by nemohl jeho kamarádovi, jmenoval se asi M., asi Ukrajinec, půjčit auto. On mu auto půjčil. K dotazu uvedl, že auto půjčoval kamarádovi, který se jmenuje J., zná ho z Ch., myslí, že bydlí v Ch., neví přesně kde. Osobu jménem M. nezná. Účel půjčení automobilu rovněž ne. Nemá žádný doklad o zapůjčení vozidla, vozidlo půjčil z kamarádství nikoliv za úplatu (úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 9.11.2012 sp. zn. GR- 9311/TS-53/2012, čj: 46793-6/2012-900000-311).

Je zřejmé, že výpovědi jednatelů společnosti se odlišují. A. Z. uvedl, vozidlo k telefonické žádosti svého kamaráda J. půjčil jeho kamarádovi, který se jmenoval asi M. a byl Ukrajinec, že kamarád J. bydlí někde v Ch., neví přesně kde a osobu jménem M. nezná. Z výpovědi jmenovaného lze dovodit, že k žádosti svého kamaráda J., kterého nijak blíže neoznačil a ani neuvedl jeho adresu, půjčil jeho kamarádovi, který se jmenoval asi M. předmětné vozidlo. Osobu jménem M. nezná.

I kdyby soud nevycházel pouze z výpovědi jmenovaného jednatele, ale přihlédl by i k obsahu úředního záznamu ze dne 9.11.2012 čj: 46851/2012-900000-311, ve kterém je zachycena výpověď L. Z., a dovodil, že oním J., o kterém hovoří A. Z. je J. R., nebylo by možno učinit závěr o tom, že předmětné vozidlo bylo půjčeno konkrétní osobě, kterou by bylo možno na základě sdělených údajů jednoznačně identifikovat. I když soud pomine skutečnost, že L. Z. uvedla, že bylo vozidlo zapůjčeno dne 6.11.2012 (nikoliv 8.11.2012, jak uvedl A. Z.), pomine skutečnost, že dle výpovědi L. Z. bylo vozidlo půjčeno na základě prosby paní T. R., o níž A. Z. vůbec nehovoří, nebylo by možno dospět k závěru, že bylo doloženo a prokázáno, že žalobce předmětné vozidlo půjčil osobě, kterou lze jednoznačně ztotožnit. L. Z. sice uvedla, že manželé R. bydlí v Ch. v objektu bývalé sběrný Kovošrotu bez čísla popisného, na této adrese však nikdo v době šetření nebyl k zastížení, A. Z. jako však již uvedl, že si jen myslí, že bydlí v Ch., současně uvedl, že neví, kde přesně jeho kamarád J. bydlí. Navíc z jeho výpovědi vyplývá, že vozidlo bylo půjčeno pro kamaráda žadatele o půjčení automobilu, který se jmenoval asi M. a je asi Ukrajincem. Žalobce tedy sám v průběhu řízení

prostřednictvím svých jednatelů nebyl schopen konkretizovat osobu, které mělo být vozidlo zapůjčeno.

S přihlédnutím ke skutečnosti, že ani žalobce neoznačil konkrétně, komu předmětné vozidlo zapůjčil, neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, podle kterých by bylo možno tuto osobu ztotožnit a ve vztahu k ní posoudit, zda se plátcem daně nestala tato osoba, nezbývá než dospět k závěru, že osobou, u které existuje detenční právo k předmětným tabákovým výrobkům, je vlastník vozidla, tedy žalobce. Jak vyjádřil Nejvyšší správní soud ve zmíněném rozsudku ze dne 26.2.2009 čj: 7 Afs 69/2009-81, je nutno učinit závěr, že plátcem daně je i ten, kdo má výrobky v detenci, tedy vykonává fakticky nad nimi moc, není-li zjištěna jiná osoba, která by výrobky skladovala (zde dopravovala) kvalifikovaným způsobem. Soud považuje za vhodné dodat, že v případě, že žalobce půjčoval dodávkové vozidlo neznámé osobě, bylo na něm, aby půjčení vozidla tomuto subjektu zvážil, jednal s řádnou péčí a obezřetností, aby se nevystavil situaci, která nastala v této věci.

Je nutno konstatovat, že pokud by soud akceptoval námitky žalobce o tom, že byl pouze vlastníkem předmětného vozidla, ve kterém byly dopravovány vybrané výrobky, které nebyly řádně označeny nálepkami, pak by ve všech případech, kdy by se řidič takového vozidla vyhnul kontrole útekem před oprávněnými kontrolními orgány, byl by stát zcela zbaven svého nepopiratelného práva vybrat spotřební daň z tabákových výrobků. Takováto úprava nebyla smyslem a cílem zákona o spotřebních daních.

Důvodnou nebyla shledána námitka, v níž žalobce namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí odmítl zabývat námitkou o tom, že žalobce není dopravcem a nemůže být tedy ani plátcem spotřební daně. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že touto námitkou se žalovaný zabýval, když na straně 3 poté, kdy konstatoval skutkový stav se zdůrazněním, že odvolatel žádným způsobem nedoložil skutečnosti, které by mohly vést ke zjištění existence osoby, již mělo být vozidlo zapůjčeno, učinil závěr o tom, že doprava cigaret byla realizována vozidlem, jehož jediným prokazatelným vlastníkem a oprávněným uživatelem a tudíž tím, kdo měl vztah k tabákovým výrobkům v tomto vozidle ukrytým minimálně formou detence, je osoba odvolatele (žalobce). Bylo poukázáno na to, že nejbližší vztah k dopravnímu prostředku a v něm umístěným vybraným výrobkům svědčil z titulu vlastnického práva odvolateli, oprávněné převedení užívacího práva na jinou známou osobu nebylo prokázáno. Proto žalovaný uzavřel, že žalobce je plátcem daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních.

Pokud žalobce namítal, že výklad žalovaného by měl za následek, že veškeré leasingové společnosti, které jsou vlastníky vozidel, které ovládá jiná osoba, by byly dopravcem, je nutno k tomu konstatovat, že leasingové společnosti, které pronajímají vozidla, činí tak na základě leasingových smluv, ze kterých je zřejmé, komu je vozidlo poskytováno. Nemůže tedy nastat situace, že by došlo k pronájmu neznámé, blíže neidentifikovatelné osobě. Kdyby taková situace nastala, nelze odpovědnost ani leasingové společnosti vyloučit. Žalobce není leasingovou společností, proto hypotetické úvahy v tomto směru nesouvisí s předmětem řízení v této věci.

Námitka o tom, že pan Ř. (správně zřejmě R.) se dopouští trestné činnosti na úseku daní, je námitkou irelevantní, neboť celní a trestní řízení je řízením odlišným. Tvzení o tom, že se jmenovaný dopouští trestné činnosti na úseku daní, ato bez jakékoliv konkretizace, je natolik obecným tvzením, že se s ním lze vypořádat ve shodně obecné poloze pouze tak, že

předmětem řízení, jehož výsledkem bylo vyměření spotřební daně, nebylo posouzení trestní odpovědnosti žádné konkrétní osoby.

Ze všech výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší, žalovanému správnímu orgánu náklady nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. ledna 2016

JUDr.Hana Veberová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová